

отъ ония лица, за които азъ носѣхъ писма отъ Манчестеръ, а може би и самия Генадия, управляещия гръцкото посолство, както забѣлѣжихъ по-горѣ. Но гръцката черкова не бѣше още отворена, когато стигнахме прѣдъ нея, а малко по-надолу отъ нея чухме пѣснопѣния въ единъ другъ храмъ. Отъ любопитство ние влѣзохме въ нея. Той бѣше прѣпълненъ съ богомолци. Вратичкитѣ се затвориха и богослужението слѣдваше съ голѣмо благоговѣние. По едно врѣме всички черквуещи се ставатъ на кракъ и захващатъ да пѣятъ една умилителна пѣсень, въ която слушахме да се повтаря често името България (Bulgaria). Никой не знаеше, никой дори не е можилъ да се сѣти, че въ храма може въ онази минута да има нѣкой българинъ. Ние бѣхме толкозъ трогнати, колкото и смаяни, но не смѣхме да попитаме никого, какво е това. Слѣдъ пѣсенъта всички седнаха, и служещиятъ пастиръ взе да проповѣдва при абсолютно мълчане и внимание отъ страна на всички. Като се свърши тази проповѣдь, вратичкитѣ се отвориха, и събранитѣ захващаха да излизатъ тихо и безмълвно единъ по единъ. На излизане азъ се доближихъ до одного отъ тѣхъ и съ моитѣ куци английски си позволихъ да го попитамъ, каква и защо бѣше изпѣтата прѣди проповѣдъта пѣсень. Той ми каза съ единъ видъ душевно задоволство, че отъ нѣколко седмици насамъ тѣ всѣка почти недѣля пѣятъ тази пѣсень, съ която се молятъ Богу за многострадателна християнска България. Бѣхъ покъртенъ до дѣно на душата, но не рачихъ да обадя на случайния ми благостивъ събесѣдникъ, отъ кждѣ съмъ и защо съмъ и азъ сега въ Англия съ единъ другъ мой другаръ. Когато се свърши всичко това, часътъ бѣше вече 1 слѣдъ пладне. Ние минахме повторно покрай гръцката черкова, но сега пакъ тя бѣше вече пуснала. За да не обезпокоявамъ